

Mark 4:1-20 Ons roeping is om te saai

Ons preekkunde-professor het vir ons geleer dat ’n gelykenis soos ’n grap werk. As jy dit eers moet verduidelik en ontleed, is die grap nie meer snaaks nie. Dis juis in die vreemde, die verrassende, die onverwagse, wat die geheim van die grap lê, en jy moet dit snap, anders is dit nie snaaks nie.

Ons was, toe ek student was, lief vir die grappie: “Wat is die verskil tussen ’n eend?” En die antwoord: “Sy linkerbeen is ewe pienk.” Op ’n logiese vlak maak dié grap hoegenaamd nie sin nie. ’n Mens moenie eers probeer om dit uit te pluis nie. En tog is dit (vir my in elk geval) ná al die jare steeds baie snaaks.

So is dit ook met die gelykenisse. Gelykenisse maak nie altyd vreeslik baie sin vir ’n mens se logiese denke nie. Vat nou maar hierdie gelykenis. Die saaier se tegniek is verdag. Hy mors met die saad. Te veel saad beland op onvrugbare grond. Maar onthou nou net: die gelykenisse vertel nie vir ons meer van die lewe in hierdie wêreld nie. Dit praat met ons oor God se wêreld, en hoe ons in God se wêreld moet leef, waar dinge dikwels anders is as wat ’n mens sou verwag. En dit is die hele punt van die gelykenisse: dit wil ons help om anders te kyk en anders te dink, nuut te dink, soos God te dink, sodat ons uiteindelik ook soos God sal doen.

Maar kom ons kyk na hierdie gelykenis van die saaier. Dikwels gaan die preke oor hierdie oor die grond, met die vraag: watter soort grond is jy? Of dan: wat maak jy met die Woord wat jy ontvang?

- Luister jy daarna, bepeins en oordink jy dit, leef jy dit? Is jy die goeie grond waarin die Woord wortel kan skiet en vrug kan dra? ’n Aanwins vir God se koninkryk?
- Of vergeet jy die Woord wat jy hoor, die oomblik wat jy jou Bybel toemaak of uit die kerk uitstap? Dan is jy soos ’n harde pad, sê Jesus. Niks groei daar nie.
- Of dalk hoor jy die Woord en het jy goeie voornemens om daarvolgens te leef, maar die lewe met sy gejaagdheid en sy talle ander prioriteite maak dat jy nie by jou voornemens om die Woord te leef, uitkom nie. Dis omdat jou hart vol onkruid is dat dit so met jou gaan, sê Jesus.
- Of dalk is jy iemand wat ’n tyd lank vir Jesus geleef het, maar nou is jy oor dit. Jy het nie jou geloof gevoed nie, en toe gaan dit dood. Klipbank-mense, noem Jesus hulle.

Die vraag waarmee die gelykenis ons as luisteraars konfronteer, is: wat maak ons met die Woord wat ons ontvang.

Maar ek is seker jy het al hierdie kant van die gelykenis oordink. Daarom is jy vanoggend in die kerk: omdat jy erns met die Woord maak. Omdat jy wil hê dit moet ook in jou lewe ’n ryke oes oplewer.

Dis hoekom ons vanoggend ook na die ander kant van die gelykenis moet kyk: na die saaier. Jesus sê nie wie die saaier is nie; Hy laat dit in die gelykenis oop, sodat ons elkeen ons eie naam daar kan inskryf. Natuurlik is ons nie die eerste saaiers nie. Die eerste saaier, dié Saaier, is Jesus, wat na die wêreld gekom het om die mense van God te vertel en van die koninkryk van God te leer, soos Hy in die gedeelte wat ons saam gelees het, gedoen het. Maar ons is óók saaiers, deur Jesus self geroep: Soos die Vader My gestuur het, stuur Ek julle ook, het Hy ons tog beveel (Joh 20:21).

So: ek en jy is die saaier in die gelykenis.

En die saad wat ons moet saai? Jesus sê dis die woord (vers 14). Natuurlik: Hý is die lewende Woord. Hy het gekom om Homself te saai. Hy sê dit in soveel woorde in Joh 12:24: Dít verseker Ek julle: As ’n koringkorrel nie in die grond val en sterwe nie, bly hy net een; maar as hy sterwe, bring hy ’n groot oes in.

So, in navolging van Christus, moet ons ook Jesus met mense deel; Jesus tot by mense bring. Want by Jesus is daar hoop en lewe. Hy het dit in soveel woorde gesê in Joh 10:10: Ek het gekom dat julle die lewe kan hê, en dit in oorvloed.

Kom ons sê dit in ander woorde. Jou en my taak as saaiers is om vir mense hoop te bring. Die manier waarop ons praat, en die dinge waaroor ons praat, moet mense help. Dit klink baie mooi en alles, maar dis nie so maklik nie. Dit sal vra dat jy om die braaivleisvuur nie saam sal moan oor alles wat verkeerd is in die land nie. Dat jy om die teetafel met jou vriendinne

of kollegas nie saam sal skinder nie. Dat jy só sal praat dat mense hoop kry. Dat jou woorde met sout besprinkel sal wees (Kol 4:6); dat ons altyd gereed sal wees om te praat oor die hoop wat in ons lewe, soos Petrus in 1 Pet 3:15 sê. Dis wat Jesus bedoel het toe Hy gesê het ons is die sout vir die aarde en die lig vir die wêreld.

Natuurlik beteken dit nie net ’n mooi woordjie hier en ’n trooswoord daar nie. As ’n mens Jesus by iemand wil bring, kan jy dit nie doen as jy nie ook jouself gee nie. Óns is immers die boodskap; nie net ons woorde nie, maar onsself met alles wat ons is. Soos Jesus Homself vir mense gebreek het, moet ons onsself vir mense gee. Oral. Soos die saaier in die gelykenis.

As ons nou na saaitegnieke kyk, sal hierdie saaier van die gelykenis nie eintlik vir ons sin maak nie. Want 3 uit die 4 saad wat gesaai word, beland op die ou end op onvrugbare grond; tussen die dorings en op die klipbanke en in die pad. ’n Goeie saaier mors nie so met saad nie. Maar hierdie saaier van die gelykenis strooi sy saad oral. Want dis hoe dit in die koninkryk van God gaan. God se Woord – Jesus! – moet oral bekend word, en dis nie vir my en jou om te besluit dié een is dit werd en daardie een is hopeloos nie. Dis nie ons werk nie. Ons werk is om te saai, en te bly saai. Hoe skryf Petrus nou weer in 1 Pet 3:15,16? In julle harte moet daar net heilige eerbied wees vir Christus die Here. Wees altyd gereed om ’n antwoord te gee aan elkeen wat van julle ’n verduideliking eis oor die hoop wat in julle lewe. Maar doen dit met beskeidenheid en met eerbied vir God. En Paulus skryf op ’n ander plek (2 Tim 4:2): … verkondig die woord; hou daarmee vol, tydig en ontydig … En die Prediker sê (Pred 11:6): Saai jou saad in die môre, gaan in die laatmiddag daarmee voort. Jy weet nie watter van die twee sal ’n oes lewer nie en of altwee ewe goed sal wees nie.

Dis nie vir jou en my om te besluit wie ons tyd en liefde en aandag werd is nie; ons weet nie noodwendig waar die vrugbare grond is nie. Dit kan ons rustig in God se hande laat. Ons

moet maar net aanhou saai.

Dis mos hoe God ook saai, nie waar nie? Hoe het Jesus dit gestel? Hy laat sy son opkom oor slegtes én goeies … (Matt 5:45). God het die wêreld so lief gehad dat Hy sy enigste Seun gegee het … vertel Hy ons in Joh 3:16.

Ek en jy gaan nou hiervandaan uit, die wêreld in. En oral waar ons kom, gaan ons besig wees om te saai. Party van die saad sal in die pad of op klipbanke of tussen die dorings beland. Maar daar sal ook saad op vrugbare grond val, wat uiteindelik ’n groot oes vir God sal oplewer. So skep moed en saai!

Onlangse Bydraes

- Joh 11: 25,26 JESUS BRING HOOP
- Dina, die meisie wat verkrag is
- Ragel, die vrou wat alles gehad het
- Joh 14:23 Smag jy na God se teenwoordigheid?
- Jakob

Argief

Argief Kies 'n maand ▼

- Lees die Bybel saam met my
- Soos ek dit sien
- Preke
- Gebede
- Kortverhale

- Facebook
- X

© Bybelkoerant 2018 – 2026